

[Jønson.]

Det er anerkendt fra alle Sider, at Befolkningen ikke lider under en for stor Brug af Alkohol. Det er en Kendsgerning. Enhver, der kender Forholdene for en Snes Aar siden — og det gør jeg blandt andet, jeg har levet den Gang, hvor man kunde faa en Pægl Brændevin for 10 Ø. —, ved, at det da var ret almindeligt, at man brugte meget store Kvanta af disse Varer. Nu kan man jo sige, at Afholdsbevægelsen har gjort meget til at udrydde dette, og jeg erkender, at denne Bevægelse har gjort meget derfor, men jeg vil ligesom min Partifælle det ærede Medlem Hr. Olufson sige, at jeg tror, at Arbejdernes Organisationer, ikke mindst de faglige, paa det heromhandlede Omraade har gjort et enormt Arbejde.

Jeg erindrer meget godt, at naar Arbejderne samledes den Gang, havde de som Regel en Flaske Brændevin i den ene Lomme, og at de to Trediedele eller i det mindste Halvdelen af Mødets Deltagere var mere eller mindre berusede. Saadan saa det ud den Gang, men hvis ærede Medlemmer har Kendskab til, hvorledes det ser ud nu, vil de vide, at denne Vane er fuldstændig udryddet. Hvis der nu til et Møde kommer et enkelt Medlem ind, som tilsyneladende har nydt lidt for rigeligt af Drikkevarer, sker der det, inden Mødet begynder, at den paagældende paa en meget fin Maade bliver sat udenfor Døren.

Hvorfor har man kunnet gøre dette? Simpelt hen af den Grund, at Arbejdsforholdene er blevet organiserede. Der er blevet foreskrevet bestemte Paragraffer, hvorefter Parterne har sig at rette. Den Tid, hvor det var meget almindeligt blandt Arbejderne helst at skulle have mindst en eller to Dage til Raadighed for at drikke, er jo overstaaet for længe siden.

Det siges nu fra anden Side, at man dog endnu drikker saaledes, at det skader Hjemmene og skader de paagældende selv paa Legeme og Sjæl. Men der er ikke paavist noget i den Henseende. Det er jo en Kendsgerning, at Alkoholforbruget her i Landet er gaaet betydelig ned, navnlig siden vi fik den høje Beskatning, og det er en Kendsgerning, at der er Lande, som i Øjeblikket studerer den Ordning, vi har, for muligt at indføre noget lignende hos dem. Jeg er derfor en af dem, der ser saaledes paa denne Sag, at vi kan ganske vist her i Rigsdagen vedtage Love, men hvis de er af den Natur, at den langt overvejende Del af Befolkningen sætter sig imod dem, kan de ikke udføres i det prak-

tiske Liv, og det vil jo blive Resultatet af et Forbud her i Landet.

Jeg har set efter, hvordan Statistikken ligger i denne Sag. Det viser sig, at i Aarene 1906—10 brugte vi saadant noget som 7,40 l pr. Individ — vi var paa det Tidspunkt kommet ret langt ned —, men i 1927 var vi nede paa 2,46 l. Er der noget Land, jeg vover at sige i hele Verden, der kan møde med saadanne Tal? Jeg kan ikke se, at man kan finde noget Land, som er under os i den Henseende. Det er givet, at denne kolossale Nedgang ikke alene skyldes den stærke Beskatning, som kom under Krigsaarene, og som man fra mange Sider mente kun skulde være midlertidig. Det blev en Midlertidighed som den, vi kender paa mange andre Omraader, hvor Lovene, naar de udløber, bliver fornyet. Jeg tror, Befolkningen i det store og hele vil foretrække en stærk Beskatning af alkoholholdige Drikke fremfor fuldstændig at blive frataget den personlige Ret, de nu har, og jeg tror, at hvis Forslagsstillerne var fremkommet med en saadan Tanke, vilde deres Forslag have haft mere Udsigt til Gennemførelse, end det foreliggende Lovforslag har.

Det ærede Medlem Hr. Olufson talte blandt andet om, at i Norge har man aldrig haft Forbud. Jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem nogen Sinde har været i Norge. I Kraft af den Stilling, jeg i mange Aar har haft, har jeg haft Lejlighed til at besøge samtlige Byer i Norge og Sverige gentagne Gange. Jeg tror derfor, at det Indtryk, jeg har haft af Forbudet i Norge, er nok saa rigtigt som det ærede Medlems. Man har ikke været i Stand til at faa alkoholholdige Drikke paa anden Maade end gennem Bekendte, der kendte de forskellige Huller, hvorigennem de kunde faa Alkohol.

Jeg skal for Eksempel sige, at for mit Vedkommende er det sket, at jeg er kommet til en By, hvor der i Anledning af min Ankomst blev holdt Fest. Ved denne Fest serveredes der baade fransk Kognak og dansk Akvavit. Da jeg spurgte disse Mennesker, hvor i Alverden de dog fik det fra — der var jo Forbud —, svarede de: Aa, vi har et eller andet Dyr, der er sygt, eller en eller anden i Familien, der er syg, saa faar vi en Attest, saa vi kan gaa hen og hente paa Apoteket. Ærede Medlemmer ved, hvorledes dette Forhold ligger i Norge, hvor der er Læger, som er blevet velhavende ved at skrive Spiritusattester; enkelte Læger har optraadt saa kraftigt, at de er blevet